

Sygn. akt III Ca 480/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion - Hajduk

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2020 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa GetPro Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko H. N. (N.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt I C 26/18

prostując oznaczenie zaskarżonego wyroku jako wyrok zaoczny, uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt III Ca 480/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z 4 października 2018 roku oddalił powództwo w GetPro Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko H. N. o zapłatę kwoty 2560,62 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 listopada 2016 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwana H. N. zawarła z (...) Spółką Akcyjną w O. 25 maja 2016 roku umowę pożyczki ratalnej, umowa była zawarta na czas określony. Pozwana pożyczyła 1600 zł, a do spłaty miała 3053,78 złotych. Koszt udzielenia kredytu wyniósł 1453,78 złotych. Kredyt miał być spłacony w 12 ratach miesięcznych wg harmonogramu, który nie został sądowi przedłożony. Powód nie przedłożył dowodów na wypowiedzenie pozwanej umowy, co było warunkiem postawienia roszczenia w stan wymagalności. Sąd stwierdził, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Podstawą roszczenia był art. 509 k.c. w związku z art. 720 k.c. Powód nie przedłożył harmonogramu spłat, nie wykazał, że pozwana dokonywała jakichkolwiek wpłat, nie przedłożył wypowiedzenia, brak dowodu na postawienie pożyczki w stan wymagalności, co było niezbędne do żądania od pozwanej spłaty całości udzielonej pożyczką kwoty, a co uniemożliwiło sądowi kontroli kontrolę wysokości roszczenia.

Powód apelacji zarzucił naruszenie art. 232 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w szczególności w zakresie

wymagalności i zasadności istnienia zobowiązania pozwanej, podczas gdy powód przedstawił dowody, które wskazują wysokość i zasadność roszczenia, a wobec niestawienia się pozwanej na rozprawę powinny być uznane za prawdziwe, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. przez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie pełnego, wyczerpującego przytoczenia podstawy dokonanego rozstrzygnięcia, art. 339 § 1 i 2 k.p.c. przez niezastosowanie i oddalenie powództwa w sytuacji, gdy skoro pozwana nie stawiała się na rozprawę ani nie złożyła odpowiedzi na pozew, sąd pierwszej instancji winien wydać wyrok zaoczny i powinien przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie oraz naruszenie art. 6 k.c. przez niewłaściwą wykładnię.

Wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji ewentualnie o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, wniósł także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z umowy pożyczki, harmonogramu spłaty oraz wypowiedzenia umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja musiała odnieść skutek.

Wydany w sprawie wyrok Sądu Rejonowego w istocie jest wyrokiem zaocznym, albowiem w pozwana nie stawiała się na rozprawę, nie złożyła także żadnego oświadczenia procesowego, stąd na mocy art. 350 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy z urzędu sprostował oczywistą niedokładność zaskarżonego wyroku, prostując oznaczenie zaskarżonego wyroku jako wyrok zaoczny.

Sąd odwoławczy podziela zarzuty apelacji, w szczególności naruszenia art. 339 § 1 i 2 k.p.c. Skoro Sąd Rejonowy miał wątpliwości co do okoliczności wskazanych w pozwie i dołączonych do pozwu dokumentów, winien był zobowiązać powoda do przedłożenia dalszych dokumentów celem wykazania wysokości i wymagalności roszczenia. Strona powodowa w sytuacji, kiedy pozwana nie bierze udziału w sprawie, nie kwestionuje żadnych okoliczności wskazanych przez powoda, miała pełne prawo przypuszczać, iż przedstawione przez nią dowody są wystarczające. Skoro jednak Sąd pierwszej instancji uznał, że w niniejszej sprawie powództwo budzi wątpliwości, to winien zobowiązać stronę powodową do przedłożenia stosownych dowodów w określonym terminie pod rygorem ich pominięcia, a potem dokonać całościowej oceny przedstawionego żądania i przedstawionych na jego poparcie dowodów. W niniejszej sprawie Sąd nie ocenił roszczenia pod względem treści art. 339 k.p.c. Prowadzenie postępowania dowodowego na etapie postępowania odwoławczego byłoby w istocie rozpoznaniem sprawy po raz pierwszy, co pozbawiłoby strony dwuinstancyjności postępowania.

Z tego względu wobec nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd Rejonowy należało zaskarżony wyrok na mocy art. 386 § 4 k.p.c. uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Magdalena Balion – Hajduk